Cărticica Draga mea pentru copii
Cărticica Draga mea de colorat
Două cărticele împreună!
Preț: 1,5 lei /15.000

3
2006
Apare lunar, pe data de 20

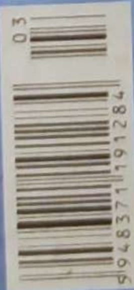
Cărticica Draga mea pentru copii

FINALA
CONCURSULUI DE PĂPUȘI
Vulpea academiciană
Câștigătorii în paginile 25-26

Brotăcelul zburător

și alte povești, poezii, cântecele, ghicitori

CASA

sumar

3
2006

Cărticica Draga mea pentru copii

Povești și poezii trimise de cititori

ILUSTRAȚIA: Mircea Toia
REDACTOR: Manuela Covaleov

DIRECTOR GENERAL:
Dr Michael Schroeder
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT
Sandi Apostoloiu

TIPAR
Infopress S.A., Odorheiu Secuiesc

ABONAMENTE
Tel./fax: 317.06.10,
abonamente@casalux.ro
Adresa poștală: București OP 52 - CP 58

Adresa redacției:
str. Ciprian Porumbescu nr. 10, cod 010652,
sector 1, București
Corespondență: București OP 41 - CP 102
e-mail: dragamea@casalux.ro

Hubert Burda Media

ISSN 1584-9112

Publicație editată de CASA
Director fondator: Mariana Brăescu

Primăvara

Poezie trimisă de **Robert Arotăriței**, loc. Suceava

Primăvară, vino iară,
Scoate toți copiii afară,
Flori și iarbă să-i încânte
Să se joace și să cânte.

Adu soarele-n grădină,
Cheamă berzele să vină,
Muguri verzi dă pomilor
Ape repezi morilor.

Fluturilor dă culoare,
Și dulceață în orice floare,
Stupilor dă bine
Miere de albine.

Adu limpezi stropi de rouă,
Gâzelor o viață nouă,
Limpezește zorii
Și alungă norii.

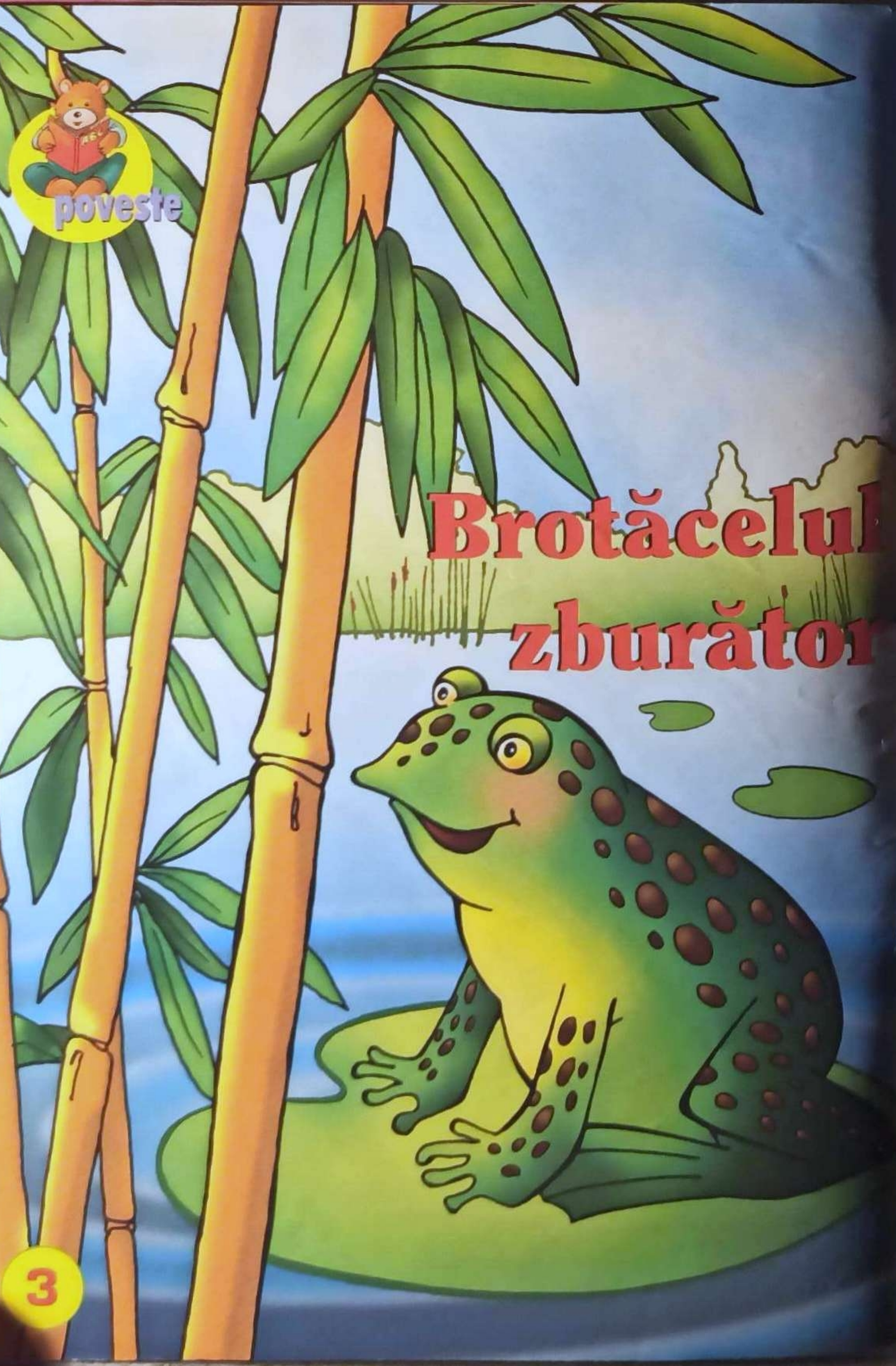
Vino, vino, vino, iară,
Mult dorită primăvară.

PARTEA I - Zborul

Soarele amiezii mângâia blând cu razele sale vârfurile cafenii ale firelor de stuf. Balta de la marginea pădurii căpătase culoarea cerului. Roiuri de gâze neastâmpărate se fugăreau printre trestii. Frunzele de nufăr de-abia apăruseră cu verdele lor crud. Albinele, în trecere spre livezile ce se zăreau în depărtare, zumzăiau vesele. Nu era prea cald, căci primăvara nu venise de prea multă vreme, dar era bine și mai ales totul respira pace. Frunzele tufișurilor din marginea crângului de-abia se mișcau sub adierea unui vântuleț leneș.

Pe cea mai mare frunză de nufăr stătea aproape adormit brotăcelul Felix. Ar fi dormit de-a binelea dacă un glas hotărât nu l-ar fi strigat pe nume. Felix se desmetici cu greu încercând să ghicească de unde vine glasul...

-Vezi că sunt aici, sus, hârâi vocea.

Felix privi spre cer, cu ochii mijiți din cauza luminii.

-A, tu erai, Coța-Coța, exclamă el când zări coțofana ce în rotocoale mari dădea ocol bălții. Nu te-am văzut de mult... Altădată veneai mai des să stăm de vorbă, o dojeni Felix.

-Uiți că a trecut o iarnă peste noi. Nici tu nu te-ai trezit de mult, îi aminti coțofana.

-Așa e, așa e, murmură Felix. Cred că ai o mulțime de noutăți din pădure și de dincolo de ea, până la livezile de cireși ce se văd în zare sau poate chiar mai departe.

-Bineînțeles, îi răspunse coțofana, făcând o voltă periculoasă deasupra stufului. Am colindat zilele astea, de când s-a făcut frumos, și am o mulțime de noutăți. Nu vrei să vii până la mal? Eu te aștept la marginea crângului.

-Hai că vin, răspunse Felix, și se aruncă în apa care era încă destul de rece. Înotă voinicește, ca un brotăcel ce era, și din câteva mișcări ajunse la mal, apoi țopăi până la marginea crângului, unde-l aștepta coțofana.

-Hai să-ți povestesc ultimele noutăți, îl întâmpină Coța-Coța. Știi, acolo, la înălțimea la care zbor, observ tot felul de lucruri. Adevărul este că nu mă plictisesc niciodată.

-O, dac-aș putea să zbor și eu, murmură Felix cu regret în glas. Mi-ar plăcea să văd lumea de sus, până departe..., adăugă el.

-Da, dar tu știi să înoți. Eu n-am să pot înota niciodată. Există o rânduială în toate lucrurile, îl îmbună Coța-Coța.

-Și totuși, ce n-aș da să pot zbura!

Coța-Coța rămase pe gânduri; își iubea prietenul și ar fi vrut foarte tare să-l ajute. Într-un târziu zise:

-Uite, eu voi încerca să te învăț să zbori, dar trebuie să mă asculți și mai ales să ai curaj.

-Am de toate, numai să pot zbura.

-Atunci, uite cum facem, spuse coțofana. O să construim niște aripi din frunze, ca să fie mai ușoare, și le legi de mâini și faci exerciții în fiecare zi. Atunci când voi constata că ai progresat, le facem proba acolo, pe dâmbul de la moară.

Zis și făcut; au meșterit cei doi câteva zile până au încropit aripile, apoi Felix s-a apucat de exerciții.

Era atât de conștiincios, că uneori uita să și mănânce. Am slăbit, gândi el, dar asta mă va ajuta să zbor: voi fi mai ușor.

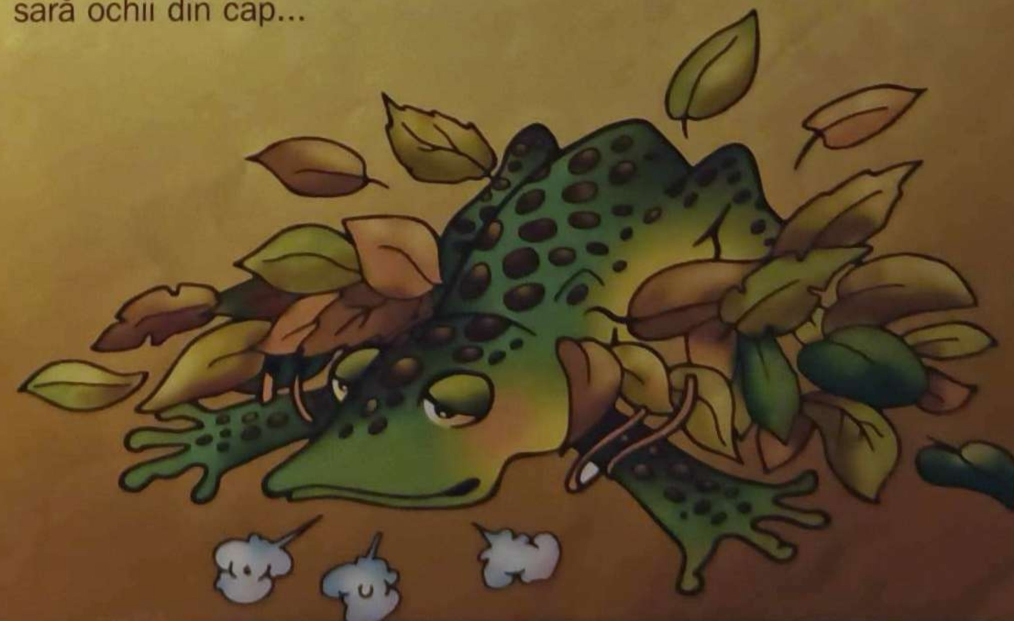
După mai multe zile, apăru și Coța-Coța de pe unde umblase și hotărî că după atâtea exerciții Felix ar putea să încerce primul zbor.

-Uite, Felix, așa, de pe loc, e greu să-ți iei zborul. Asta o fac numai păsările cu brevet. Tu trebuie să încerci, așa cum ți-am spus, să sari de pe dâmbul morii.

Și cei doi o porniră într-acolo. Ajuns pe dâmb, brotăcelul privi în jos și mai, mai să i se facă rău de înălțime.

-Așa e prima oară, îl liniști Coța-Coța. Tu sari, bați din aripi, iar eu voi fi tot timpul în spatele tău.

Și Felix a sărit. A bătut el din aripi cum făcea la exerciții, dar în văzduh lucrurile nu stăteau chiar așa. Frunzele s-au destrămat una câte una și Felix s-a trezit cu burta de pământ, mai, mai să-i sară ochii din cap...

-Nu, nu merge, hotărî coțofana, după ce Felix își mai reveni. Bine că nu ți-ai rupt vreun os. Mai bine o lăsăm baltă.

-Nici în ruptul capului, se împotrivi brotăcelul, abia acum am dat de gustul zborului.

Coțofana îl privi neîncrezătoare, dar în ochii bulbucați ai lui Felix se vedea atâta hotărâre, încât Coța-Coța cedă.

-Bine, mai facem o încercare, dar aripile trebuie făcute din altceva mai rezistent, zise ea. Uite, cred că niște coajă de copac ar merge mai bine.

Felix nu avea nici o părere în privința asta, dar avea încredere în experiența coțofenei. Deci, se apucară de treabă. Mai trecură câteva zile și aripile cele noi erau gata. Felix făcu iarăși exerciții și după ce se obișnui cu ele o porniră din nou spre dâmbul morii.

Acum emoțiile erau mai mari. Aripile erau mai grele, dar păreau mult mai solide, așa că Felix, încrezător în forțele sale, se aruncă în gol. Nu a planat decât vreo două secunde, și asta pentru că venise o pală de vânt, dar degeaba bătu Felix din brațe, aripile din coajă de copac erau prea grele, așa că brotăcelul se ridică cu greu de jos. Aripile erau țăndări. Coțofana nu știa ce să mai zică...

-Ne oprim aici, spuse ea. Un brotăcel nu poate zbura. Hai să nu ne mai amăgim cu povești!

-Încă o încercare, se rugă Felix ținându-se de șale. Acum nici nu zbor și am uitat să și înot. Trebuie să izbutesc.

-Tu nu vezi că nu se poate, încercă Coța-Coța să-l facă să priceapă.

-Ba se poate, se încăpățână Felix, aripile sunt de vină. Păsările au aripi de pene, nu de chestii de-astea. Ce sunt eu, avion?! Îmi trebuie aripi de pene!

Coța-Coța se încruntă.

-Bine, am să-ți fac rost de pene, dar îmi promiți că asta va fi ultima încercare!

-Bine, promit! zise Felix.

Și coțofana își luă zborul.

Trecuse ceva timp de când Felix aștepta mult râvnitele pene și se gândea că poate Coța-Coța îl lăsase baltă. Dar nu, într-o după-amiază, pe când brotăcelul nu mai avea nici o speranță, apăru și coțofana. Căra după ea un balot de pene de toate mărimile și formele. De unde le luase numai ea știa.

-În sfârșit, oftă Felix, credeam că m-ai părăsit...

Coța-Coța se uită cu reproș, dar nu-i răspunse.

-De mâine ne apucăm de treabă! hotărî Felix.

-Da, de mâine...

A fost o muncă grea și migăloasă. Penele alese după mărimi au fost lipite cu grijă unele de altele și-ncet, încet niște aripi frumoase începură să capete formă.

-Astea-mi amintesc de Icar, murmură coțofana.

-Cine-i Icar? întrebă Felix.

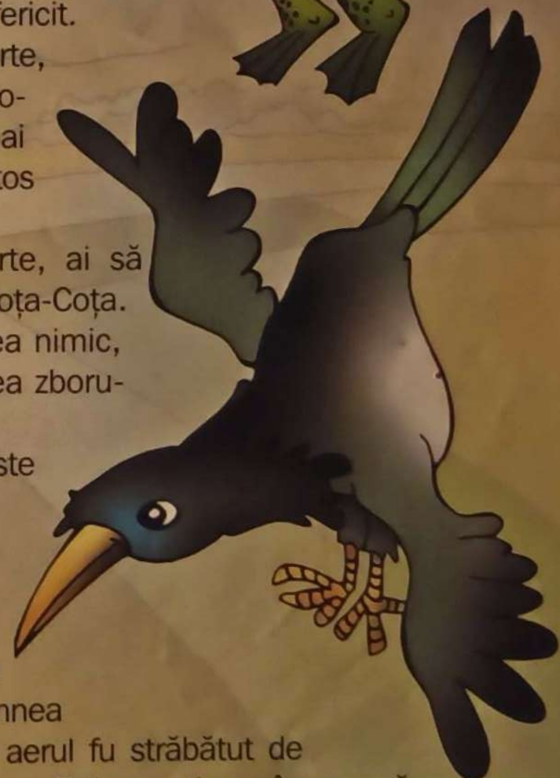
-E o legendă veche, am să ți-o povestesc odată. Acum n-avem timp de povești. Hai să terminăm aripile.

Mai trecură câteva zile de muncă, dar acum aripile arătau ca niște aripi adevărate și cei doi le priveau cu mândrie.

-Chiar dacă n-o să zbor cu ele, o să le păstrez ca amintire, se gândea Felix.

-Ei bine, mâine facem ultima probă, hotărî Coța-Coța. Până mâine ne odihnim.

Și iată că veni și ziua încercării. Felix, emoționat, își prinse aripile și făcu câteva mișcări să se încălzească. Coța-Coța îi verifică încă o dată legăturile și clipa cea mare sosi. Felix sări de pe dâmb și, bătând din aripi, își luă zborul. Plana deasupra bălții, deasupra crângului ca o adevărată pasăre. Coța-Coța îl urmărea îndeaproape ca să

poată interveni în orice clipă, dacă ar fi fost cazul. Dar nu, Felix zbura cu adevărat. Acum vedea lumea de sus. I se îndeplinise cea mai arzătoare dorință și era fericit.

-Hai să zburăm mai departe, striga brotăcelul către coțofană. Vreau să văd cât mai multe lucruri. Și bătând vârtos din aripi o luă către zare.

-Stai, stai, nu așa departe, ai să obosești, striga în urma lui Coța-Coța. Dar Felix parcă nu mai auzea nimic, îmbătat cum era de minunea zborului.

Și au zburat ei așa peste păduri, câmpii, ape, până ce în depărtare se zări un castel. Coțofana nu zburase niciodată atât de departe, dar auzise de castelul împăratului ce domnea peste acele locuri. Deodată aerul fu străbătut de sunetul unui corn de vânătoare. Felix nu știa ce înseamnă asta, dar Coța-Coța mai trecuse prin astfel de întâmplări, așa că speriată de moarte strigă către brotăcel.

-Întoarce-te, întoarce-te și fugi, e mare primejdie! și dispăru cât putu de repede în pădurea apropiată.

Dar Felix nu auzea nimic; nici cornul de vânătoare, nici pe Coța-Coța și nici nu observa că păsările care zburau în jurul lor și-l priveau curioase dispăruseră dintr-odată.

(va urma)

Luminița Toia

Raza primăverii

Poezie trimisă de **Tatiana Andriesei**, com Hânțești, jud. Suceava

Uite-o rază de lumină
Sprintenă, prietenoasă,
S-a oprit chiar în grădină
Și-n livadă, lângă casă.

Mângâie lin ghioceii
Ce-și ridică floarea dulce,
Cu sfială mititeii,
Vrând să știe ce le aduce?

Le aduce bucurie
Și lumina primăverii,
Dând la toate armonia
Și simbolul reînvierii.

Întâlnirea din pădure

Privește cu atenție cele două desene: ele par identice, nu-i așa? Dar e doar o aparență, între ele sunt mai multe diferențe. Găsește-le repejor!

Soluția - în numărul următor.

Albina

Poezie trimisă de prof. **Iulia Pîrvu**,
loc. Titu, jud. Dâmbovița

Albinuța lucrătoare
Zumzăie din floare în floare,
Se trezește și aduce
Picături de miere dulce.

Intră în căsuța ei
Parfumată-n flori de tei,
Apoi zboară în salcâm
Să adune alt parfum.

Cel mai mare inginer
Intră în atelier
Și începe să muncească
Fagurii să-i împlinească.

Dup-o muncă truditoare
Curge mierea, râu în soare.
Vezi ce-nseamnă să muncești?
Zilele îți îndulcești.

Spiridușul și oul

Spiridușul se trezise de dimineață și după ce-și făcu atent toaleta se pregăti pentru micul dejun.

În ziua aceea, pentru că timpul era foarte frumos, se hotărâse să facă o plimbare prin pădurea unde-și avea locuința. Mâncă tacticos în timp ce își făcea planuri pe unde să hoinărească. Poate chiar să se întâlnească cu alți spiriduși cu care să bârfească întâmplările din pădure.

Ronțăi mulțumit ultimele firimituri de brioșă, spălă vasele, își luă cușma din cui și ieși afară clipind des din cauza razelor de soare care străbăteau frunzișul. Încântat de vreme, o luă hotărât pe potecuța ce ducea în luminișul pădurii, acolo unde de obicei se întâlneau vietățile pădurii ca să mai schimbe o vorbă și să-și povestească toate cele. Mergea fluierând, privind cu încântare în dreapta și-n stânga ramurile tinere care nu demult înfrunziseră, spre bucuria gâzelor ce mișunau printre ele.

Dar deodată se opri, căci potecuța se înfundase. Spiridușul privea cu uimire un ou bălțat ce se proptise în mijlocul drumului. O fi căzut din cuib, gândi spiridușul, nici o pasăre n-ar fi ouat în mijlocul drumului. Vai, sărmanul, al cui o fi? Privi atent la ramurile copacilor ce străjuiau cărăruia doar, doar, o găsi cuibul de unde căzuse oul, dar nu zări nimic... Abia mai încolo văzu și cuibul care pasămite, din cauza vântului, căzuse împreună cu oul. Așa se făcuse că acesta nu se spărsese.

Acum ce să fac? Iau oul și-l duc acasă, gândi spiridușul, și-l țin acolo până găsesc pasărea care l-a pierdut. Dau sfară-n țară și-n toată pădurea și va apărea ea...

Zis și făcut! Luă oul în brațe și cu mare grijă îl duse până la căsuța lui. Acolo îl așeză pe o pernă, cu gândul să pornească de îndată în căutarea păsării care-l pierduse.

Pe când se gândea pe unde să o apuce, din ou se auziră un zgomot, apoi niște ciocănituri și sub ochii uimiți ai spiridușului oul a început să se crape, apoi crăpăturile se lărgiră și în cele din urmă oul se sparse la un capăt, aruncând cojițe în toate direcțiile. Din ou își făcu apariția capul ciufulit al unui pui de pasăre. Ce pasăre o fi fost nimeni nu putea însă să știe și cu atât mai puțin spiridușul.

Pe când îl privea așa uimit, puiul ieșit pe jumătate din oul spart începu să țipe și să plângă de ți se rupea inima... Spiridușul nu știa cum să-l mai liniștească și, bănuind că-i este foame, încercă să-l ademenească cu tot felul de bunătăți: lapte, cozonac, prăjituri, cașcaval și altele pe care spiridușul prevăzător le adunase în frigider.

Dar puiul nu și nu! Țipa din ce în ce mai tare, căci pe semne foamea îl rodea rău la stomăcel.

Atunci spiridușul se hotărî: o zbughi în pădure cu gândul să întrebe pe cineva, pe cine-o întâlni, cu ce se hrănesc puii abia ieșiți din ou. Primul pe care îl zări, făcându-și de treabă pe lângă scorbură, fu Bursucel.

-Ce ești așa agitat? îl întrebă el pe spiriduș.

-Caut de mâncare pentru un pui de pasăre. Acum a ieșit din ou și nu vrea să mănânce nimic.

-Niște ghindă sau fructe uscate ori poate rădăcini fragede de salcâm, încercă să ghicească Bursucel.

-Nu merge! Ăsta n-are dinți, cu ce să spargă ghinda sau ce mai zici tu acolo? Plec mai departe, poate găsesc pe cineva mai știutor, spuse spiridușul, lăsându-l pe Bursucel nedumerit...

Și cum alerga așa, se întâlni nas în nas cu Ursulică.

-Da' grăbit mai ești, spiridușule, se miră el.

-Caut pe cineva care să știe ce mănâncă un pui de pasăre...

-Ce pasăre, se interesează Ursulică?

-O pasăre, nu știu ce pasăre..., se enervează spiridușul, nu vrea să mănânce nimic!

-Cu un fagure de miere ai încercat? îl întrebă Ursulică.

-Am încercat, dar nu vrea să mănânce, se necăji spiridușul.

-Am găsit! exclamă Ursulică. Lapte de pasăre, nu? Lapte pentru păsări, ce zici?

-Asta-i o prăjitură, deșteptule, și nu mănâncă prăjituri, am încercat. Văd că nici tu nu știi, și spiridușul o luă la picior.

După o tufă, lungită la soare și privind cerul, spiridușul o găsi pe Vulpiță.

-Vulpițo, Vulpițo, o strigă el, trezind-o din visare.

-Ce e? Ce-ai pățit? sări vulpea speriată.

-Nu știi ce mănâncă un pui de pasăre? întrebă spiridușul.

-Ce pui? se interesă Vulpița.

-Știi, am un pui, începu spiridușul...

-De când faci tu pui? se hlizi Vulpița.

-Nu-i al meu, încercă spiridușul să o lămurească, am găsit un ou, din el a ieșit un pui, mă rog, n-am timp să-ți spun toată povestea. Treaba e că nu știu ce să-i dau de mâncare.

Vulpița începu să se prefacă că se gândește, dar de fapt nu știa ce mănâncă un pui de pasăre și prin minte îi fulgerase un gând pe care nu-l putea spune cu glas tare: decât mâncare pentru pui, mai bine puiul la frigare. Ar fi fost o cină pe cinste...

-Hai să-l văd, poate îmi amintesc ce mănâncă, încercă ea.

-Las' că te cunosc, nu vezi nimic! se răsti spiridușul. Știi sau nu știi ce mănâncă un pui de pasăre?

-Păi, să vezi..., se bâlbâi Vulpița.

Din vârful unui copăcel, ciocănitoarea Cioco-Cioca asculta cu interes discuția celor doi și nu se putu abține să nu intre în vorbă.

-Ce necaz ai, spiridușule? întrebă ea.

-Am găsit un ou..., începu spiridușul.

-Și eu am pierdut un ou, se văită ciocănitoarea. Cum arată oul pe care l-ai găsit?

-Nu mai arată, că s-a spart, îi spuse spiridușul.

-Vai, vai, vai, s-a spart oul, începu să se tânguiască Cioco-Cioca.

-Da, dar din ou a ieșit un pui foarte flămând, o informă spiridușul.

-Puiul meu! strigă ciocănitoarea. Unde este?

-La mine acasă.

-Ce caută la tine acasă? se indignă ea.

-Păi, nu ți-am spus că am găsit oul pe cărare și, ca nu cumva să-l las să-l mănânce vreun dihor, l-am dus acasă? Și din ou a ieșit un pui, ce voiai să fac?

-Ai dreptate, recunoscu ciocănitoarea. Nu-mi mai știu capul de emoție. Hai mai repede să nu se sperie singur în casă!

-Nu pare prea sperios, murmură spiridușul, dar grăbi pasul și într-un suflet ajunseră acasă.

Acolo puiul făcea un vacarm de ridicase toată pădurea în picioare.

-Puiul meu! exclamă Cioco-Cioca.

-Mamă, strigă puiul, și se puse pe urlat mai tare ca înainte.

-O să-ți dea mama viermișori și musculițe, îl liniști ciocănitoarea. Hai să te duc acasă. Avem acum un cuib mult mai bun și n-o să mai cazi din el.

Și mulțumind încă o dată spiridușului, Cioco-Cioca își luă puiul sub aripă și pe-aci ți-e drumul.

Așa află, în sfârșit, spiridușul ce mănâncă un pui abia ieșit din ou.

Luminița Toia

Care e umbra lui?

Spiridușul din poveste este în mare dificultate: nu știe care este ubra lui. Ajută-l tu. Găsești soluția în numărul următor.

Sfaturi

Poezie trimisă de **Ioana Puiu**, loc. Mioveni, jud. Argeș

Mama mea m-a învățat
Ca să fiu mereu curat
Serile și dimineața
Să-mi spăl mâinile și fața.

Pe urechi, pe ochi, pe gât
E de-ajuns numai atât?
Nu-i de ajuns, că peste zi
Mă pot iarăși murdări.

TALON
de fidelitate
3
2006
Nu decupa încă talonul! Păstrează-l pentru TOMBOLA DE CRĂCIUN

Pui de spic

de **Manuela Covaleov**

Dragă puiule de spic,
Ție iarna nu ți-e frig?
A-ntrebat un ghiocel
Un fir de grâu mititel.

-Știu că iarna mă iubește
Și cu nea mă ocrotește.
Mă ascund sub plăpumioară
Și stau până-n primăvară.

Primăvara iau din soare
Puterea să cresc mai mare,
Spre lumină mă ridic
Cresc și mă transform în spic.

Și în vara roditoare
Eu iau aurul din soare
Strâns în boabele aurii
Și cresc pâinea pe câmpii.

Numele copilului: ....

Numele părinților: ....

Adresa: ....

....

Telefon: ....

CONCURS DE PĂPUȘI

Vulpea academiciană

MAREA FINALĂ!

Începând cu nr.9/2005 al Cărticelei am găzduit acest minunat concurs. Ne-am bucurat împreună cu voi să vedem cu câtă imaginație ați răspuns acestei provocări. Dă pagina și află care sunt câștigătorii.

Felicitări tuturor!

Iată câștigătorii

Cea mai frumoasă

VULPE

CONCURENT
Adriana Maria Petrescu, Târgoviște, jud. Dâmbovița

Premiu: 100 lei

Cel mai simpatic

ȚAP

CONCURENT
Georgeta Banciu, Oradea, jud. Bihor

Premiu: 100 lei

Cea mai zglobie

PISICUȚĂ NADIA

CONCURENT
Iulia Stanciu, Ploiești

Premiu: 50 lei

Cea mai frumoasă pereche

VEVERIȚĂ ȘI JDER

CONCURENT
Mihaela Ramona Giurgiu, sat Chizid, jud. Hunedoara

Premiu: 50 lei

Cel mai drăguț

ARICI NELUȚU

CONCURENT
Mihaela Ramona Giurgiu, sat Chizid, jud. Hunedoara

Premiu: 50 lei

Cea mai drăgălașă

BROASCĂ ȚESTOASĂ

CONCURENT
Georgiana Stanciu, loc. Petrești, jud. Alba

Premiu: 100 lei

Cel mai conștiincios

CÂINE POLIȚIST

CONCURENT
Cristina Bănică, Buzău

Premiu: 50 lei

Cei mai frumoși **IEPURAȘI**

IEPURAȘUL DĂNUȚ

CONCURENT
Andreea Blaga, com. Cristești, jud. Mureș

Premiu: 50 lei

IEPURAȘUL CODRUȚ

CONCURENT
Ebru Mustafa, Techirghiol, jud. Constanța

Premiu: 50 lei

IEPURAȘUL BRĂDUȚ

CONCURENT
Melania Floriana Munteanu, loc. Slobozia Nouă, Ialomița

Premiu: 50 lei

Cei mai năzdrăvani **URSULEȚI**

URSULEȚUL PETRICĂ

Premiu: 50 lei

CONCURENT
Simona Mihaela Grozavu, Făgăraș, jud. Brașov

URSULEȚUL COSTICĂ

CONCURENT
Giorgiana Ioana Ursu, Constanța

Premiu: 50 lei

Cărticica

Poezie trimisă de **Alexandra Cojocaru**, 12 ani, loc. Sighișoara, jud. Mureș

Cărticica "Draga mea"
Ascunde comori în ea.
Ghicitori și poezii
Doar în ea le poți găsi.

Și când vine mămicuța
Mă întreabă ea, drăguța:
-Ce vrei azi a-ți cumpăra?
-**Cărticica "Draga mea"!**

-Dar, băiete, ce-are ea,
Cărticica "Draga mea"?
Căci povești găsește oriunde
Cine vrea să le asculte.

-Mămicuțo, **"Draga mea"**
Ascunde comori în ea
Lucruri multe mă învață
Ce-o să-mi folosească în viață.

TALON DE ABONAMENT

martie-decembrie **2006**

Pentru România	Pentru străinătate

Doresc să mă abonez la (bifează publicațiile dorite):

	Publicație	Pentru România	Pentru străinătate
☐	CASA LUX	10 luni x 8,90 lei noi = 89 lei noi (89.000) (890.000)	☐ 100 EURO pentru expedierea simplă, 140 EURO pentru expedierea recomandată
☐	Case de vacanță	10 luni x 4 lei noi = 40 lei noi (40.000) (400.000)	☐ 40 EURO pentru expedierea simplă, 60 EURO pentru expedierea recomandată
☐	PRACTIC în bucătărie	10 luni x 1,60 lei noi = 16 lei noi (16.000) (160.000)	☐ 15 EURO pentru expedierea simplă, 30 EURO pentru expedierea recomandată
☐	PRACTIC	10 luni x 1,60 lei noi = 16 lei noi (16.000) (160.000)	☐ 15 EURO pentru expedierea simplă, 30 EURO pentru expedierea recomandată
☐	Draga mea	10 luni x 1,50 lei noi = 15 lei noi (15.000) (150.000)	☐ 15 EURO pentru expedierea simplă, 30 EURO pentru expedierea recomandată
☐	Cărticica Draga mea pentru copii	10 luni x 1,50 lei noi = 15 lei noi (15.000) (150.000)	☐ 15 EURO pentru expedierea simplă, 30 EURO pentru expedierea recomandată

NUME ....

ADRESĂ ....

....

Telefon ....

Am achitat suma totală de .... LEI prin: (bifați)

☐ ORDIN DE PLATĂ sau ☐ MANDAT POȘTAL

Beneficiar: CASA LUX
Banca: BCR sector 1
Cont: RO66RNCB5010000154990063 /ROL

Informații pentru străinătate

Plata se face către S.C. CASA LUX S.R.L., **Raiffeisen Bank, sucursala Municipiului București**, România, **cont bancar nr. RO19 RZBR 0000 0600 0747 6520, cod fiscal R5904439**

Atenție! La aceste sume adăugați comisioanele bancare, deci veți plăti suma abonamentului + taxele cerute de bancă. Nu uitați să treceți adresa pe documentul de bancă! Pentru mai multă siguranță transmiteți pe e-mail sau on-line la www.casalux.ro, rubrica „Abonamente", datele abonamentului: numele, adresa, suma, publicația, data plății, adresa dumneavoastră de e-mail.

Întrebări și informații suplimentare

telefonul abonatului: 021/317.06.10, e-mail: abonamente@casalux.ro

Sfinții patruzeci de mucenici

Știm cu toții, dragi copii, că în 9 martie i-am sărbătorit pe cei patruzeci de mucenici. Cu acest prilej, mamele și bunicile noastre au pregătit „mucenicii" sau „măcinicii", acei colăcei delicioși, copți în cuptor sau fierți în apă cu tot felul de mirodenii. Ce semnificație au acești „mucenici"? Desigur, ei ne amintesc de cei patruzeci de mucenici care au pătimit pentru credința lor în Hristos în urmă cu foarte mult timp și pe care creștinii de azi îi cinstesc în acest chip. Să urmărim în cele ce urmează povestea lor.

Pe la începutul secolului al IV-lea venise la conducerea Imperiului Roman un împărat foarte rău, care nu-i putea suferi pe creștini. El poruncise conducătorilor oștilor sale să-i prindă pe creștini, să-i oblige să se lepede de credința lor și să aducă jertfă idolilor păgâni la care se închinau romanii pe vremea aceea. În goana sa după nesupuși, unul din generalii împăratului a dat peste o ceată de patruzeci de ostași creștini. Generalul a încercat să-i înduplece cu vorbe viclene să renunțe la credința lor:

-Vitejilor, așa cum în războaie ați fost împreună și v-ați arătat bărbăția, fiți și acum la fel de uniți și supuși și împliniți porunca împăratului! Aduceți jertfa cuvenită zeilor, altfel... ați văzut și voi cum au sfârșit-o atâția creștini.

Atunci, unul dintre ostași, mai înțelept și plin de îndrăzneală, a răspuns:

-Ce spui tu, generale? Dacă pentru împăratul cel pământesc am luptat și am biruit în atâtea războaie, apoi pentru Împăratul nostru cel din ceruri vom lupta până la moarte! Cu nimic nu ne înspăimântă vorbele tale.

Înfuriat la culme, generalul i-a amenințat că, dacă până a doua zi nu vor aduce jertfă zeilor, vor fi aspru pedepsiți. Dar cei patruzeci de soldați au petrecut toată noaptea rugându-se și cântând imnuri de slavă lui Dumnezeu. Dimineața au fost cu toții duși în temniță și puși sub paza străjerului. După șapte zile generalul i-a adus în mijlocul cetății pentru a-i judeca. El a socotit că dăruindu-le averi și dregătorii ei se vor înduplеca.

-Multe daruri veți primi și toți veți avea parte de ranguri nobile, numai să vă închinați zeilor!

-Puteți să ne luați și cinstea noastră ostășească, ba chiar și trupurile, căci altceva mai scump decât pe Hristos Dumnezeu nu avem pe lumea asta, au răspuns ei.

Oamenii cetății, mânioși, aruncau cu pietre în soldați, dar, minune, pietrele îi loveau tocmai pe cei care le aruncau. Pedeapsa hotărâtă soldaților era pe măsura îndrăznelii și nesupunerii lor. Au fost cu toții duși într-un lac de lângă cetate și siliți să stea dezbrăcați în apa aproape înghețată. Era un ger cumplit, căci era încă iarnă și vântul bătea cu putere. Pe marginea lacului a fost pusă o cadă cu apă caldă pentru cei care, nerăbdând chinul frigului, s-ar încălzi acolo și s-ar supune apoi voii împăratului.

Așa s-a și întâmplat. Unul dintre soldați a ieșit din lac și s-a dus spre cada cu apă fierbinte, dar nici nu a apucat să pună piciorul în ea și a căzut mort. Ceilalți, văzând aceasta, s-au întărit și mai tare în credință. Se ajutau unii pe alții și se rugau necontenit. În toiul nopții însă, s-a întâmplat ceva.

Străjerul temniței a văzut o lumină puternică deasupra lacului. Din cer coborau peste capetele sfinților 39 de cununi luminoase. Nedumerit, el s-a întrebat: „Oare nu sunt 40 de soldați care pătimesc? Unde este a patruzecea cunună?". Atunci și-a dat seama că soldatul care se lepădase nu mai era în ceata sfinților.

Plin de însuflețire, s-a dezbrăcat de hainele sale și aruncându-se în apă alături de ceilalți sfinți a strigat: „Și eu sunt creștin!". În acel moment a coborât din cer și a patruzecea cunună și astfel ceata mucenicilor a rămas întreagă.

Tare s-au mai mâniat mai-marii cetății când l-au văzut alături de soldați pe însuși străjerul temniței. Au hotărât că e timpul ca nesupușii osteni să moară. Astfel, le-au zdrobit gleznele cu lovituri de ciocan, iar ei s-au stins unul câte unul, trecând în rândul sfinților. Le-au ars trupurile și au aruncat oasele în râu pentru a nu putea fi găsite de creștini. Dar noaptea, printr-o minune, toate oasele străluceau pe fundul râului, așa că au fost culese cu mare grijă, fără să se piardă o părticică. Au fost apoi așezate drept sfinte moaște în multe biserici și mânăstiri. Chiar și la noi în țară sunt biserici în care ne putem închina la moaștele Sfinților patruzeci de mucenici.

Iată de ce, dragi copii, atunci când o să mai mâncați mucenicii pregătiți acasă la voi, să vă gândiți și la acești soldați viteji și să învățăm de la ei că a fi creștin înseamnă și a fi curajos.

Cristina Manea

Învață o rugăciune!

Iisus Mântuitorul
Coboară pe pământ,
Îmi luminează drumul
Și-l port mereu în gând.

Mă-nvață întotdeauna
Să fiu mai înțelept,
Cu inima-n credință
Să fiu mai bun, mai drept.

Mă-nchin cu plecăciune
Și-n mântuirea Sa
Voi face numai bine
În tot ce voi urma.

